

URA,
moliti Jezusa
v
zakramentu ljubezni Božje.

Nekatere molitve
za obiskovanje najsvetejšega Zakramenta.

Udom prelepe bratovščine sv. Rešnjega Telesa
nabral

Janez Volčič,
duhoven Ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastit. škofijstva Ljubljanskega.

Osmi natis.

V LJUBLJANI.
Založil Matija Gerber, knjigovez.
1894.

Preljubi kristjan!

Preljubi bratje in preljube sestre naj-
lepše bratovščine

sv. Rešnjega Telesa!

Kristus Jezus, naš Bog, je v najsvetejšem Zakramentu, v Zakramentu neskončne ljubezni vedno med nami. Med nami pa je le za nas, le zavljo nas. Na naših altarjih tam biva, nam ponuja vse zaklade svoje, nam nerazumljive ljubezni, ter željno pričakuje nas, da bi prišli k Njemu, da bi v obilnosti zajemali iz studenca Njegove milosti, vsak za svoje potrebe; eni milosti spreobrnjenja, drugi milosti stanovitnosti; eni tolažila, drugi zopet srčnosti; eni po-

moči za se, drugi zopet za svojega bližnjega. Oh, in kako potreba je nam vsem Njegove pomoči! — Drugič pa, za toliko ljubezen, katero nam, ubogim grešnikom, naš Bog v tem Zakramentu skazuje ali Mu nismo dolžni za to tudi nasprotne ljubezni? Če nas — hudobne On — Bog, toliko ljubi, ali Ga ne bomo ljubili tudi mi? In kako pa Mu hočemo to ljubezen skazovati? Kogar radi imamo, smo tudi radi pri njem. Ako tedaj ljubimo Jezusa, svojega Boga, bomo tudi radi blizo Njega. Posebni poglobitni namen bratovščine sv. Rešnjega Telesa je pa ravno tudi ta, da se njeni udje radi zbirajo okoli tabernakeljnov svojega Boga, da Ga tam, kolikor premorejo, spodobno časté in molijo, da se ž Njim še celo uro pri srčno pogovarjajo in radujejo. — Da bi pa to sveto dolžnost toliko lahkeje in lepše opravljali, nabral sem Vam, preljubi! tu nekoliko molitvic, katere morate opravljati pri obiskovanji najsvetejšega Zakramenta.

Pristavim le še samo to: 1. Namen obiskovanja presv. Rešnjega Telesa naj ti bo vselej le ta: da ponižno moli Jezusa Kristusa v tem Zakramentu Njegove lju-

bezni in Njegovo Božjo pričujočnost med nami spodobno časti. 2. Da s tem, kolikor premoreš, nadomestuj, ali popravljaš tista zaničevanja, katera se tej Božji skrivnosti delajo. 3. Presrčno Ga prosi potrebnih milosti; prosi Ga zlasti razsvetljenja v dvomih, moči v skušnjavah, tolažila in podpore v britkostih in težavah, ali milosti, katera ti je ravno najbolj potrebna.

Obudi pravo živo vero v ta Božji Zakrament. Pomisli dobro, kdo je v ti skrivnosti? — Združi se z angelji, ki pred tabernakeljnom noč in dan molijo svojega in tvojega Boga. — Misli si, vsi udje te svete bratovščine so te izvolili, in te poslali pred Božji sedež, da moli, časti in prosi živega Boga; vsi pričakujejo, da bi to imenitno, angeljsko službo dobro opravil.

Skrbno se varuj vse razmišljenosti. Vse druge skrbi, celo vse druge misli odloži za ta čas. Bog ne daj, da bi za to ali s tem iskal kake posvetne hvale, ker tako bi zapravil vse zasluženje. Misli si: sam, čisto sam si v cerkvi in pa — Bog. Toraj bodi gluh in slep za vse drugo.

Nikakor pa ni potrebno, da bi vse te molitve mogel odmoliti; veliko bolj ti priporočim: Kadar prideš v teh molitvah na kaj, kar bo bolj ginilo tvoje srce, obstoj in srce naj samo govori z Jezusom: vse boljši, vse lepši bode govorilo, kakor ti jaz morem popisati. Jaz bi celo dejal, da vsega tega v eni uri ne moreš obmoliti — tudi ne smeš; ne vem, ali bi imel kaj dobička, ako bi tako hitro molil, da bi vse to zmolil. Toraj ljubi moj kristjan! še enkrat: Moli premišljeno — naj srce samo govori, in ako le eno molitvico opraviš, pa tisto prav — zadosti bode. — Poslednjič te prosim: Le enkrat zdihni tudi zame! —

Hvaljen bodi Jezus Kristus,
In česčena Marija prečista Devica!

Med osmino praznika svetega Rešnjega Telesa 1862.

1. Živa vera.

predobrotljivi, ljubeznjivi moj Zveličar! Ti sam si rekel, da si resnično in bistveno pričujoč v podobah, na videz revnih, tega božjega najsvetejšega Zakramenta. Živo to verujem, o Gospod, potrdi mojo vero! Molim Te, o vsegamogočni Bog! Molim Te, ki si se ponižal iz zgolj ljubezni do mene v zapuščenem hlevu rojen biti, molim Te, ki si se dal križati za me ubozega grešnika, zdaj pa v svojem veličastvu tam v nebesih kraljuješ, in boš nekdam prišel soditi žive in mrtve. Le Tvoja neskončna ljubezen Te je zakrila tako skrivnostno v ta presveti Zakrament. Živo to verujem, o Gospod! in akoravno tega ne morem razumeti, vendar sem pripravljen, tisočkrat umreti

za to vero, ako bi treba bilo. V ti trdni veri pokleknem pred Tebe, o moj Bog! ter se zedini z vsemi nebeškimi duhovi, ki Te molijo tu v tem presvetem Zakramentu, z vsemi brati in sestrami naše bratovščine, pa tudi z vsemi drugimi pobožnimi dušami, ki Te molijo in časte v tem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni. Z njihovo molitvijo zedinim svojo molitev ter z njimi vred zakličem:

„Bodi češčen in hvaljen vsaki čas —
Najsvetejši in Božji Zakrament!“

2. Prošnja za pomoč, da bi to uro zbrano molil.

O kako srečen sem, ljubi moj Jezus! da sem tukaj, tako blizo Tebe; kako srečen, da smem s Teboj v tem Tvojem tempeljnu govoriti, Tebi svoje srce odkriti, Tebi vse dušne in telesne potrebe potožiti. Prosim Te, pomagaj mi, da vse to prav opravim. Saj veš,

kako sem želel s Teboj sam govoriti, s Teboj samim biti; ker Ti si moje veselje, Ti moje življenje, Ti moje vse! Kaj mi pač vse pomaga, ako nisem sklenjen s Teboj? Pri Tebi pa, o moj Bog! bi rad pozabil ves svet in vso njegovo nečimernost. Pokaži mi toraj, kako lepo je biti pri Tebi; pa udeleži me tudi sladkosti Tvoje pričujočnosti, in daj mojemu srcu take zdihljeje, tako hrepenenje, ki Tebi dopadejo in so meni koristni.

Ta svet že za veliko milost ima, ako kdo sme sam s kraljem ali cesarjem govoriti. O koliko bolj srečen sem jaz, ker sem pred Teboj, o moj Bog! s Teboj samim, in jaz s Teboj sam govoriti smem! O da bi pač dobro spoznal to neskončno srečo! Ker mi pa to milost skazuješ, dodeli mi tudi milosti, da bom tudi ves s Teboj zedinjen dokler tu pred Teboj klečim. Odvrni od mene vse razmišljenosti, ter vse ptuje misli, ki me zamorejo odvracati od Tebe; izženi iz mojega srca vso lenobo, vso mlačnost, da Te vredno morem častiti. O da bi to uro družega nič ne mislil, kakor le,

kako bi Te molil, kaj bi Te prosil, kako bi Ti potožil svojo nezvestobo, svojo revščino, kako bi srčno zdihoval k Tebi, o moj Jezus!

Vi angelji Gospodovi, vi nebeški duhovi, ki tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu molite svojega in mojega Boga, o naj se tudi jaz vam pridružim, in z vami molim vsegamogočnega Boga! Rad bi Mu jaz skazal, rad bi Mu daroval tako čisto, tako srčno, tako gorečo ljubezen, kakor mu jo darujete vi, presveti duhovi. Oh nadomestite vi, kar jaz nepremorem, in sprosrite mi tiste milosti, ki so mi potrebne ravno zdaj, pa tudi za vse življenje.

3. Pogovor z Jezusom samim.

1. Neskončna ljubezen Jezusa Kristusa v tem najsvetejšem Zakramentu.

O vsegamogočni, večni Bog, o premili moj Zveličar! ki si v tem najsvetejšem Zakramentu z neskončno dobroto,

z nezapopadljivo ljubeznijo vse svoje čudeže zedinil, glej! pred Tvojim svetim tabernakelnom, pred Teboj klečim tukaj, da bi Te počastil, kolikor le premore moje ubogo srce.

Vem, sv. vera me to uči; vem, o moj presladki Jezus! da tu v tem Zakramentu na altarji je svetišče, kjer Ti, neomadežano Jagnje, Ti presveti, najviši duhoven vedno prosiš za nas. Tu je oltar presrečne sprave, kjer se Ti vedno daruješ v prečisti dar za odpuščenje naših grehov. Tu je oltar žgavnih darov, kjer se Ti nebeško Jagnje vsega in popolnoma povživaš v gorečem plamenu svoje neskončne ljubezni do nas. Tu je oltar vednega kadenja, kjer Ti, višji duhoven nove zaveze, kadilo svojih prošnjá in darovanj vedno pošiljaš proti nebu za nas. O predrago kadilo! kako prijetno mora duhteti pred Tvojim obličjem, o moj Bog! kako Te častijo te presrečne molitve, te popolnoma darovanja! V neskončnem poniževanji spoznaj svojega edinorojenega Sina na altarji, o večni Bog! Njega, nad katerim

imaš vse svoje dopadajenje, ker ponižal se je zavoljo časti Tvojega presvetega imena. Kakor ni časa, kakor ni kraja, da bi Te ljudje ne žalili, tako tudi ni časa ne kraja, da bi Te ne častil Jezus Kristus, Tvoj edinorojeni Sin. Ljudje Te zaničujejo, Jezus Te časti; ljudje se povzdigujejo, Jezus se ponižuje; oni Te preklinjajo, On Te povelečuje; oni so za Te vsi mrzli, On ves goreč; oni Te žalijo z neštevilnimi grehi, On Te tolaži z vednim češčenjem. In ravno za to je v ti podobi belega kruha, da se Ti vedno, neprenehoma daruje ter Ti skazuje tisto čast, katere Ti nočejo skazovati ljudje, ali Ti jo celo jemljejo. —

O preljubeznjivi Zveličar! trdno verujem, da si tu v tem najsvetejšem Zakramentu pričujoč, in Te ponižno molim. Oh! kaj Te je nagnilo k toliki ljubezni, k toliki dobroti, da tako naše prevelike dolgove sprejemaš in jih plačuješ za nas? Res, Ti plačuješ naše dolgove, in vse bi poplačal za nas, ko bi se mi nezvesti ne ustavljali neskončni ceni Tvoje presvete Krvi, katero si na sv.

Križi za nas prelil; res, vse bi poplačal za nas, ko bi se mi ne ustavljali tudi neskončni ceni Tvoje presvete Krvi, katera še zdaj vsak dan skrivnostno teče na Tvojih oltarjih v odpuščenje naših brezštevlnih pregreh. Saj ta Tvoja, za nas grešnike prelita Kri je ravno cena našega odrešenja. Ona premaguje, Ona zadržuje pravico Božjo, katera bi ves svet po zasluženji mogla pokončati. Ni pa samo to, kar Ti, o moj Jezus! delaš in storiš v tem najsvetejšem Zakramentu. Ne tolažiš samo srda Božjega, temuč deliš nam tudi, razne temu Zakramentu vse le mogočne milosti. Tukaj si naš priprošnjik, naš srednik, kjer vedno prosiš za nas, ter nam pridobiš in deliš vse dušne in telesne pripomočke, vse, karkoli le potrebujemo.

Kolika sreča, o moj Bog! za me, da si Ti moj srednik, tako svet, velik duhoven, razen greha vse naše slabosti občutil; toraj pač dobro veš, kaj nam je treba, zraven pa si Ti tisti veliki duhoven, ki zavoljo častitljivosti, zavoljo svoje ljubezni do nebeškega Očeta

zeslužiš uslišan biti v vsem, karkoli poželiš! Vse smem toraj upati, vse dobro pričakovati od tako dobrega, od tako mogočnega priprošnjika.

O moj preljubeznjivi Zveličar! če vse to premišljujem, kar si nekdam storil za nas, in če še to pregledujem, kar še zdaj vsaki dan delaš v tem najsvetejšem Zakramentu za zveličanje naših duš, o kako Te vendar moram hvaliti, častiti in srčno — srčno ljubiti! Bil si v naročji svojega nebeškega Očeta, videl si pa, da ga ljudje na ti revni zemlji ne znajo prav častiti kakor zasluži; oh! zato si Ti hotel v obilnosti svoje velike ljubezni nadomestiti njihovo nezmožnost. Človek si postal, med nami si živel. Ko si se podal nazaj v naročje svojega Očeta, iz katerega si izšel, našel si v svoji neskončni ljubezni še novi čudež svoje ljubezni, da si na zemlji ostal, akoravno si v nebesa šel, da z zasluženjem svojega zakramentalnega življenja še zmiraj nadomestuješ, kar mi nepopolnega storimo; še celo Božji pravici plačuješ, kar mi s svojimi grehi zadolžujemo. Vse to namreč delaš

pričujoč v tem najsvetejšem Zakramentu, kjer boš bival do konca sveta.

Ta prečudna ljubezen kaže Tvojo neskončno modrost, Tvojo vsegamogočnost in Tvojo neizmerno dobroto, o moj Bog! O zares nerazumljiva skrivnost, Tebi v čast — nam v zveličanje! Pač nov čudež Tvoje ljubezni, ki preseže vse naše misli, ki nam deli, ne le kar upati smemo, temuč nam da več, kakor si le moremo želeli! Kako smo vendar dolžni ljubiti Te, ker si nam pokazal to srce, ki je nam tako vdano, za našo revščino tako skrbljivo in za naše zveličanje tako vneto! Kaj si nam še mogel storiti, da bi nam že ne bil storil? — O kako lepo nam tu kažeš, kako močno nas vendar ljubiš!

Zares, presrečna duša, o Božji Zveličar, o predobrotljivi Bog! ki se zedinja s Teboj tu na Tvojih oltarjih! Vdeležuje se Tvojih djanj, Tvojih zasluženj; o kolik dobiček! Ona moli nebeškega Očeta kakor se Njemu spodobi; časti Tebe, kakor si Ti vreden! saj moljenje in častenje Tvoje je tudi njeno. V ti veseli, v ti tolažilni misli, o moj Zveličar! Ti da-

rujem vse želje svojega srca. Zedinim se z moljenjem in častenjem, s katerim Ti svojega nebeškega Očeta tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu poveljučuješ, in Ga boš poveličeval do konca sveta. Sicer je vse to zasluženje res vse Tvoje, pa ker se Ti ravno v ti skrivnosti meni daruješ, je taisto zares tudi moje.

O Gospod, da bi bil svojim učencem povedal srečo, katero so oni imeli, rekel si jim enkrat: „Blagor jim, kateri vidijo, kar vi vidite!“ Te besede so pač tudi nam rečene; in še več, naj bo njih sreča kolikoršna koli, sreča naša je pa vendar le še večji, zato ker je ta Bog med nami še bolj prečudno pričujoč, in ga mi lože, bolj gotovo najdemo, se z Njim pogovarjamo, kadar in kolikor in kakor hočemo; in pa, o neznana sreča, celo prejeti Ga smemo, in ostal bo pri nas do konca, ter je nam tolažilo, moč in pribežališče v vseh potrebah našega revnega življenja.

O neizmernost, o čudež, Božje ljubezni! Vse, o Gospod! vse je prečudno v tem Zakramentu, čudeži, ki jih tukaj delaš; milosti, katere deliš; sladkosti,

katerih daješ uživati. Pa nobeden čudež mi ni toliko nerazumljiv, ker poznam Tvojo vsegamogočnost; ta edini pa mi je popolnoma nezapopadljiv: čudež namreč te Tvoje vse božje ljubezni, in pa, da Ti — Bog — delaš ta čudež tako revnim, tako hudobnim, tako nehvaležnim stvarjem. Pa, oh! vem in spoznam, da Tvoja ljubezen je tako velika, kakor je Tvoje bitje; in to je neskončno, je večno; taka tudi Tvoja ljubezen.

Pa, o moj Bog! to mi še ni zadosti, da bi le veroval in molil ta nerazumljivi čudež, temuč vdeležiti se moram tudi sadu, katerega ta skrivnost naravno rodi. Ker se mi Ti daruješ, in se mi daruješ tako prečudno, mora mi tudi kaj koristiti ta neskončno veliko vredni dar, in tudi jaz Ti moram dati ljubezen za toliko ljubezen, in to ljubezen si hočem — si moram v svoje srce vsaditi tako globoko, da ne bo iz njega nikdar več prešla. In ravno za to ljubezen Te prosim zdaj, o moj Bog! Vžgi v mojem srcu nebeški ogenj te svoje ljubezni, in večkrat hočem tu sem priteči, in zajemal

bom iz te ognjene peči sladkosti Tvoje ljubezni. Saj je ta Zakrament tisto tolažilo, tista moč, tisto pribežališče, katero si nam Ti, o moj Bog! zapustil. Tu si Ti, Bog in človek skupaj, z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, meni v izgled, meni v dar, meni v jed, meni v podporo, meni v tolažilo.

O za nas, na naših oltarjih skriti, premili Jezuz! sveto ogledalo duhovnega življenja! mir, sladkost in veselje pobožnih duš! ne bom več drugod stanoval, tukaj bom v Tvojem svetišči, pri Tvojih tabernakeljnih. Naj bo moje življenje skrito, v tem Zakramentu, zedinjeno zmiraj s teboj! O Božja ljubezen, prosim Te dodeli mi, da se celo svoje življenje tukaj zedinjujem s Teboj, da bom nekdanj, gotovo sklenjen s Teboj, vžival Te vekomaj.

II. Velika nehvaležnost človeška proti Jezusu Kristusu.

Pridite, kristjanje, učenci Jezusa Kristusa, pridite! in molimo Sina Božjega, ki je sama ljubezen; ki je iz nebes prišel, da bi se nam ubogim daroval,

ki je z naročja svojega Očeta izšel, da bi v naših cerkvah stanoval: Venite, adoremus! — Pridite, in molimo Ga! — O nebeški Zveličar! kolika je Tvoja ponižnost, da hočeš prebivati v hišah, katere so postavile človeške roke, katere so Tvojemu veličastvu tako malo pristojne. Sicer Te nebo in zemlja ne more sprejeti, vendar v svoji neskončni ljubezni hočeš prebivati prečudno na naših altarjih. Ni Ti bilo zadosti, da si v svojem pozemeljskem življenji prebival med ljudmi, ki so Te tako grozovito umorili; še potem si hotel med njimi biti, akoravno si vedel, da Ti bodo Tvojo ljubezen, Tvoje dobrote, grdo z mnogoterimi zaničevanji povračevali! O dobrota! o ljubezen! zares Božja dobrota, Božja ljubezen! katere ljudje niso bili vredni! in je še dan današnji ne zaslužijo. Procedamus ante Deum, ploremus coram Domino! Poklekimo pred altarjem živega Boga, spoznajmo svoje pregrehe, objokujmo svoje hudobije, Med seboj imamo Boga, in mi smo, kakor da bi Ga ne poznali. Pri

sebi imamo Boga, in še mar nam ni. Zapuščamo Ga in obiskovati Ga se nam ne zdi vredno; ali, če ga obiščemo, smo razmišljeni, neobčutljivi, zaspani, brez vse ljubezni. Oh, še hujše! celo nespodobno, zaničljivo so vpričo Njega. In kako daleč gre naša nezvestoba? celo do pohujšanja, da oskrunjenja, do Božjega ropa.

Strmite vé nebesa! kliče ta zaničevani Bog, in vé vrata nebeška se groze tresite zavoljo hudobij mojega ljudstva. Zavrglo, zapustilo Me je, Mene studenec žive vode, in kopalo si je kapnice, da zavdano vodo zajema iz njih.

Spoznamo, o Gospod! sramujemo se, ker žalili smo Te in s svojimi hudobijami smo zaslužili, da bi tudi nas zadele tiste strašne besede prerokove, katere je izrekel v tempeljnu pri Tvojem darovanji, da boš namreč mnogim v pogubljenje. Zares, preljubeznjivi Zveličar! Ti bivaš na naših altarjih, da bi bil zvestim dušam zaklad nebeških milostij — v večno življenje, oh, pa mnogim boš, ker sami hočejo, v strašno pogubljenje! Če pre-

mišljujemo nespodobnosti, ki so se zgodile in se godé v Tvoji hiši, in celo takrat, kadar se ponavlja pred našimi očmi tista velika daritev, nad katero strme vsa nebesa; če premišljujemo, bi rekel, čudež naše nehvaležnosti in hudobije, ali se ne bomo britko zjokali, in ali ne bo se topilo žalosti naše srce!

Oh! ko bi mi, tako v svetih rešnicah podučeni, kakor smo, tam na Kalvariji bili priče tiste krvave daritve, katere je naš Božji Zveličar za nas tam opravil, ali bi bili, ne bom dejal, tako mrzli, tako razmišljeni, tako nepobožni; temuč, ali bi bili tako nespodobni, tako predrzni, tako brezbožni, kakor se obnašamo pred oltarji Gospodovimi? Ali bi ne bili polni hvaležnosti, polni častenja, polni goreče ljubezni? — In vendar moli in se daruje za nas ravno tisti Jezus tukaj na oltarjih svoje ljubezni; zakaj nam ne obuduje sveta vera ravno tistih občutljejev? ali velikoveč, ko smo toliko in tako lepo podučeni, zakaj imamo vpričo svojega Boga tako temu nauku nasprotne občutljeje?

Bojmo se saj pravične pa strašne šibe tako zaničevanega Boga, bojmo se neznanih nasledkov tako oskrunjene presvete daritve. Kri Jezusa Kristusa je sklicala milost ponižnemu, skesanemu razbojniku, tirjala je pa pravica nespokorjenim trdovratnim Judom. Bog je slišal takrat ta glas; bojmo se, da bi ga tudi zdaj ne slišal, da bi ga ne slišal nam v večno pogubljenje.

O moj Bog! pred naj nas raje smrt zadene! Oh milost, o Jezus! milost! odpusti nam vse grehe, s katerimi smo Te razžalili v tej prečudni skrivnosti! — Odpusti nam našo grdo nehvaležnost! — Odpusti nam našo pregrešno mrzoto! — Odpusti nam našo toliko nespodobnost! — Odpusti nam vse pohujšanje, zavoljo katerega zdihuje Tvoja sveta cerkev! — Odpusti nam vse oskrunjenje, Božje rope in vse grehe, katere koli smo storili zoper ta Zakrament Tvoje neskončne ljubezni! — Obžalujemo, prekličemo jih za zmiraj; radi bi jih omili s svojimi solzami, radi oprali s svojo krvjo.

Vi služabniki živega Boga, ki gorite za čast svojega Gospoda, zedinite se z nami, in objokujmo zasramovanja, katere se godijo našemu Bogu celo v Njegovih tempeljnih; s svojo sveto gorečnostjo nadomestite, kar manjka našemu kesanju, našemu obžalovanju.

Jaz ubogi revež, o moj božji Zveličar! kaj hočem družega početi, kakor bitko objokovati svoje pregrehe? Darujem Ti vse misli in želje, pa tudi vsa nagnjenja svojega skesanega srca, ter za trdno sklenem, zvestejše Ti služiti za naprej.

Prav je, o Gospod! še potrebno zame, da na to mislim, to premišlujem, to za trdno sklenem. Oh, dozdej sem le premalo živo veroval, ni mi bilo dosti mar za Boga, celo zaničeval sem Ga, zametoval Njegove darove, zaničeval Njegove milosti, in oh! celo oskrunjeval morebiti Njegove Zakramente; in kar mi je bilo namenjeno v posvečevanje, v zveličanje, sem obračal v svoje večno pogubljenje. — Oh, Gospod! zdaj pa spoznam svojo hudobijo, obžalujem, ob-

jokujem jo, in pripravljen sem popraviti vse svoje hndobije.

O skriti, za nas darovani Bog! o presveto, za nas zaklano Jagnje Božje! od zdaj zanaprej naj mi bodo Tvoji sveti tempeljni podoba svetih nebes, naj mi bodo Tvoji sveti oltarji sedež Tvojega usmiljenja in Tvoje svetišče naj bo pribežališče, stanovanje moji ubogi duši. Moje življenje naj bo zanaprej skrito, s Teboj sklenjeno v tem najsvetejšem Zakramentu. Večkrat se hočem tukaj s Teboj radovati, ter želim nadomestiti svojo poprejšnjo lenobo, nespodobnost in nezvestobo, kolikor mi bo le mogoče.

Za vse svoje življenje za trdno sklenem, ne le ob nedeljah in praznikih, ampak kadar mi bo le mogoče, tudi ob delavnikih z vso največjo spodobnostjo biti pri daritvi svete maše; večkrat hočem, kolikor moči, vredno pristopiti k Gospodovi mizi, hočem Te tukaj na Tvojih oltarjih večkrat obiskati, spodobno Te častiti, Tvoje hiše po svoji moči lepiti; napeljevati druge ne le z zgledom, ampak tudi z besedo k ravno temu če-

ščenju; z eno besedo, sklenem in hočem, Te po svoji moči tako častiti, kakor sem Te dolžan častiti, kakor Ti časten biti zaslužiš: in kar sem premalo storil do zdaj, hočem nadomestovati zanaprej. O Gospod! potrdime s svojo milostjo v tem sklepu, zato, ker upam od Tvoje neskončne milosti, da mi boš dovolil, tukaj Te pred Tvojim tabernakeljnem zdaj spodobno častiti, da Te tamkaj z vsemi izvoljenimi nekdam na vekomaj molim, hvalim in slavim. Amen

4. Prošnja pred svetim Rešnjim Telesom.

O mogočni, o dobrotljivi, o mili moj Jezus! edini Sin večnega Očeta; o moj Bog! ki si skrit v revni podobi belega kruha, v svojih svetih tempeljnih velikrat ves zapuščen od človeških otrok, večkrat žaljen v tem Zakramentu svoje ljubezni, in z nehvaležnostjo, z nejevero, z nespo-
dobnostjo, z nezbožnostjo in hudobijo človeško toliko zaničevan; glej! tu pred Teboj klečim, z britkim srcem spoznam in

obžalujem vse te pregrehe, ter prosim milosti za se in tudi za vse druge, ki so Te z menoj vred velikrat že vžalili v tem najsvetejšem Zakramentu. Oh, ljubi moj Jezus! ali si pač mislil na toliko našo nehvaležnost, ko si nam ravno v tem Zakramentu skazal polnost svoje neskončne ljubezni! ali si pač pričakoval kaj tacega od nas! Ni Ti bilo zadosti, da si za vse ljudi umerl na svetem križu; ni Ti bilo zadosti, da si v naše odrešenje in posvečenje pretočil zadnjo kapljo svoje Rešnje Kervi; oh! to vse Tvoji ljubezni do nas ni bilo zadosti; še zdaj se daruješ, celó dan na dan, o neprenehoma se daruješ na naših oltarjih za nas; svoje presveto Telo, svojo predrago Kri daješ v hrano našim dušam; noč in dan stanuješ v svojih svetih tabernakeljnih, da si tu v klavni dar za nas, da si tu nam zdravnik, pastir, srednik, svetovalec in tolažnik. Ali je večí čudež mogoč? Zares, tu je zlita vsa Tvoja ljubezen čez nas! Oh, ali pa ni naša nehvaležnost do Tebe tudi velik čudež?

O moj Bog! angelji Te molijo; sedeži se pred Teboj ponižujejo; kerubini

se v čudenji s perutami zakrivajo; serafini se v plamenu ljubezni hrepeneče pogrezujejo; oh, in kaj je vendar človek, da Te toliko vleče nase, in še, ko dobro veš, koliko Te ravno ubogi človek zaničuje in ravno v tem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni? Veliki Bog! večni Bog! Kralj vsih časov! oh, da bi Te vsi stvarjeni duhovi v nebesih in na zemlji slovesno prosili odpuščenja zavoljo vsih pregreh, ki so bile kdaj storjene, in ki bodo še storjene vpričo Tebe zoper ta najsvetejši Zakrament, zavoljo hudobij vseh krivovercev, zavoljo brezbožnosti toliko nevernikov, zavoljo oskrunjenja in Božjih ropov toliko grešnikov! Z živo vero, pa tudi z britkim srcem Te ponižno počastimo in Te molimo v Zakramentu Tvoje moči in Tvoje neskončne ljubezni. Obljubimo Ti, da Ti hočemo v Tvojih svetih tempeljnih večkrat spodobno čast skazovati. Oh, zakaj ne moremo Tebi dolžne časti nadomestiti s prelivanjem svoje kervi? Saj ljubiti in častiti Te hočemo iz celega svojega srca. Prosimo Te, pomagaj nam, podpiraj nas s svojo mogočno

milostjo v tem trdnem sklepu. To pričakujemo, to upamo od Tvoje neskončne dobrote. Naj bo tako, naj bo, o Gospod!

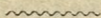
5. Darovanje.

Na svoja grešna kolena padem pred Tvoj oltar, o moj Bog! Naj Ti bo hvala in zahvala za vse dobrote, katere si mi že skazal, in katere mi še boš; Tebi se zato vsega izročujem, Tvoj hočem biti na vekomaj, Amen. Vzemi milostivo ta dar! darujem Ti sebe in vse, kar sem, kar imam. Nič naj mi ne ostane, kar bi ne bilo darovano Tvoji ljubezni. Moje premoženje, moja prostost, moje zdravje in moje življenje, vse naj bo Tvoje; delaj Ti z menoj in z vsim mojim, kakor Ti hočeš. Vse Ti dam, da bo vse Tvoje; svoje premoženje, da bo dano ubogim, in se z njim zaljšali Tvoji sveti oltarji; svojo prostost, svoje zdravje in svoje življenje Ti dam, da bo vse posvečeno le v Tvojo sveto službo: vse moči svoje duše Ti dam, da Ti s taistimi zapoveduješ; vsa hrepe-

nenja svojega serca, da jih Ti čistiš; vse zadeve svojega zveličanja, da jih Ti, kakor veš in znaš, vedno in vselej le v dobro ravnaš. Kako bi Ti jaz svojega življenja ne daroval, saj si Ti popred zame življenje celó na križi bil dal? In kaj bi bil zamogel še več storiti za zveličanje moje, ko si umerl zame, in se še zdaj na svojih altarjih vedno daruješ zame?

O ljubezen! o ljubezen neskončna! katere moje ubogo serce nikoli poverniti ni v stanu; zgubljeni so vsi trenutki mojega življenja, zgubljeni vsi zdihljeji mojega serca, kateri niso bili Tebi popolnoma darovani, o moj Bog! sprejmi saj te trenutke mojega življenja, katere mi je še Tvoja milost odločila; naj Ti bodo popolnoma posvečeni. Če Te ne morem tako ljubiti, kakor želim in kakor si Ti vreden ljubljen biti, oh! naj Te saj toliko ljubim, kolikor le premorem ljubiti Te. Res, moj Bog! rad prevzamem bridkosti in težave, nadloge in zaničevanja, da bom tako rekoč prisiljen, odpovedati se vsemu posvetnemu in tako zanaprej le Tebe ljubim, le po

Tebi hrepenim, le za Te in v Tebi samemu živim na vekomaj! Amen.

(Duša, katera resnično hrepení po svojem zveličanji in ravno zato svojega nebeškega ženina — Jezusa Kristusa — čez vse ljubi, taka duša tudi prav v živo spozna vse dobrote, katere ji nebeški Zveličar delí, pa tudi nima nobene večí, nobene lepši želje, kakor zedinjena biti z Njim; hrepení po nezapopadljivi sreči, sprejeti Ga, posesti Ga. Toraj, kerščanska duša! hodi rada, pogostoma k sv. Obhajilu, pa le s tem prvim namenom, da bi Jezusa Kristusa častila, poveličevala, zmiraj bolj serčno ljubila; in s tem drugim namenom, da bi zadobila milosti, ki so ti potrebne, da se greha varuješ, v čednostih napreduješ in tako dosežeš svetost in čast, za katero te je Bog vstvaril. Prosi z otročjim zaupanjem vseh teh milost; saj On, ki se ti samega sebe vsega daruje, ne more ti odreči nič. Najimenitniša, največa milost pa, za katero moraš zdaj le, to uro, prositi, je milost, da sv. Obhajilo v svojem življenji vselej, pa tudi na zadnjo uro vredno prejmeš. In

ravno zdaj, ko si tako blizo Jezusa, ko ga lahko prosiš, kar in kakor hočeš, zdaj je ravno najbolj pripravno, da ga prosiš te milosti; in uslišal te bo, uslišati te mora. Le serčno zdihtuj:)

6. Prošnja, da bi sv. Obhajilo vselej vredno prejeli.

O moj Bog! večkrat mi je pripuščeno, pristopiti k sv. Obhajilu. To je Tvoja milost, o Gospod! za katero Te nikoli dosti zahvaliti ne morem. Skerbí me pa, bojim se, da bi tega presv. opravila prav ne opravil, da bi se prav k njemu ne pripravil. Kolika nesreča za me pa, o moj Bog! ako bi té Božje skrivnosti prav ne prejel; kolika nesreča še le, ako bi ta nezapopadljivi Zakrament nevredno — sebi v pogubljenje prejel. Groza in strah me je, ko to preišlujem.

Moj Bog, moj preljubeznjivi Jezus! zdaj sem pred Teboj, zdaj sem pri Tebi; nekako pravico, se mi zdi, imam, poželeti kaj posebnega od Tebe, in Ti, to dobro, za gotovo vem, mi vse lahko daš.

Veš, kaj imenitnega, kaj posebnega Te prosim! pa ne le za enkrat, temuč za celo svoje življenje, pa tudi ne le poverhno, temuč preserčno, kolikor lepo le morem. Te prosim, o ne zameri mi, nadležno, silno Te prosim: daj mi milosti, da Te vselej celo svoje življenje vredno, Tebi dopadljivo sprejemam. Ti sam vselej pripravi moje serce, mojo dušo, kakor veš, da Ti dopade; daj, da vselej pristopim k ti presveti skrivnosti s tisto živo vero, s tistim terdnim zaupanjem in s tisto gorečo ljubeznijo, z eno besedo, vselej tako pripravljen, kakor tirja svetost, kakor tirja vrednost tega najsvetejšega Zakramenta. Jaz pa tudi obljubim, da s Tvojo milostjo hočem vselej storiti, kolikor bo le v moji moči, da se pripravim, vselej tako se obhajati, kakor bi si želel zadnjo uro svojega življenja. Amen, o Gospod! Amen.

7. Prošnja, da bi tudi zadnjo uro sveto popotnico vredno prejeli.

Vem, o Gospod! da bodem umreti mogel; zavoljo naših grehov nas je Tvoja

sveta pravica, obsodila v smert. Taisti zadnji trenutek — kdaj bo? to samo Ti veš! — v zadnji vojski tega revnega življenja bom bolj, ko kdaj popred, bom najbolj potreboval Tvoje pomoči zoper smrtni strah in grozo njeno; zoper dušne sovražnike, ki si bodo na vso moč prizadevali, me pogubiti; tudi zoper svojo slabost, katera oh! je pač velika. Kaj ne? o moj Bog! da me takrat ne boš zapustil. Večkrat v življenji mi privoliš, da smem pristopiti k Tvoji angeljski mizi in prejeti nerazumljive skrivnosti Tvoje ljubezni; pri vsem Tvojem usmiljenji Te prosim, dodeli mi, da se vdeležim te velike milosti tudi konec svojega življenja. Oh, da bi bil tako srečen, da bi pred smrtjo to sveto popotnico prejel s tako svetimi željami, s tako razumnostjo, s tako serčnostjo, kakoršne mi bo potreba, da se Ti zadnjikrat vredno darujem, ter se s Teboj, svojim Zveličarjem, ljubezljivo sklenem, preden stopim pred Té, svojega pravičnega sodnika.

Zdaj le, o Gospod! Ti že naprej darujem za takrat svoje življenje, in voljno

hočem sprejeti vse bolečine svoje zadnje bolezni in vse njene britkosti. Prosim Te pa za milost, da se vredno s Teboj sklenem, preden zapustim to solzno dolino, in v Tebi tudi zadobim gotovo zastavo večnega življenja. Takrat mi pomagaj, o Gospod! takrat me potrdi, očisti me, polajšaj mi britkosti mojega ločenja, ter me sprejmi po poti v neznano večnost. S tem še le boš postavil krono vsemu, karkoli si mi dobrega storil v vsem mojem življenji, ko boš namreč moj zadnji zdihljej posvetil in me med svoje milostljivo sprejel. Amen.

8. Prošnja za pomoč zoper skušnjave ali zoper poglavitno pregreho.

O predobrotljivi Bog! ki si tukaj pričujoč in vidiš dno mojega srca, glej britkost, v kateri sem, glej vojsko, ki me vedno obdaja! Ali je mogoče, da, ko si mi že toliko dobrot skazal, ali je mogoče, da bi me pripustil mojim so-

vražnikom? Ne, o Gospod! akoravno sem bil Tebi res nezvest, akoravno sem res Tvojo milost že velikrat zapravil, vendar sem še Tvoj; saj se zame daruješ tu na tem oltarji, saj mi pripustiš, saj me še celo vabiš, naj pridem tu sem k Tebi. Akoravno me na videz skoraj zapustiš, in to po pravici, zavoljo mojih grehov, vendar Tvoj srd ne bo vekomaj. Sicer me neka temota obdaja, mi strah in grozo dela, pa mi vendar ni zakrita svetloba, katera je vodila dozdej moje dobro dejanje in nehanje. Ali je mar mogoče, ker si me že tolikrat rešil iz rok mojega dušnega sovražnika, ali je mogoče, da bi me zdaj njemu prepustil, da bi se on polastil srca, ki je le za Te vstvarjeno, in katero je bilo že tolikrat posvečeno z milostjo najsvetejšega Zakramenta. Ne, o moj Bog! tega ne! Če tudi pripustiš, da me skušnjavec skuša, tega pa ne boš pripustil, da bi me premagal; pa tudi ne boš pripustil, da bi privolil v greh, ki ga sovražim bolj, ko satana; ki se ga bojim bolj, ko pekla. Gospod! ozri se na me

reveža, s tistim milim očesom, ki prežene vso, še tako črno temoto! Osramoti moje sovražnike; podpiraj mojo slabo voljo in usliši pohlevno molitev potrtega srca, ki le v Té stavi svoje zaupanje, od Tebe pričakuje svojega zveličanja, in bo vekomaj poveličevalo Tvojo milost, ki mu bo v pomoč zoper vse dušne sovražnike. Amen, o Gospod! Amen.

9. Litanije v čast sv. Rešnjemu Telesu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
 Sin, vsega sveta rešnji Bog,
 Sveti Duh, resnični Bog,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, kateri si pri zadnji večerji
 sam sebe učencem zavžiti da,
 Jezus, kateri si v presvetem Zakramentu
 resnično pričujo s kervjo

} usmili se nas!

in z mesom, z dušo in s telesom,
po Božji in človeški natori,
Jezus, živi kruh, kateri si iz nebes
prišel,

Jezus, kruh angeljev,
Jezus, kruh vseh izvoljenih,
Jezus, kruh močnih,
Jezus, čeznatorni kruh,
Jezus, skriti Bog in Zveličar,
Jezus, studenec vseh milost,
Jezus, vedni in najčistejši dar,
Jezus, nekrvavi dar novega zakona,
Jezus, nedolžno Jagnje Božje,
Jezus, skrita mana,
Jezus, beseda, katera je meso po-
stala, in zdaj vedno med nami
prebiva.

O najsvetejši Zakrament,
Največja skrivnost Božja,
Spomin največjih čudežev Božjih,
Prečudno znamenje največje ljubezni
Božje,
Zakrament večne ljubezni,
Skrivnost vere,
Dar sprave za žive in mrtve,
Največja moč v skušnjavah,

usmili se nas!

Najmočnejše orožje zoper hudob-
 nega sovražnika,
 Najimenitnejše vseh darov Božjih,
 Presveti spomin Gospodovega ter-
 pljenja in Njegove smrti,
 Presveta Gospodova večerja, pri
 kateri angelji strežejo,
 Največje veselje pobožnih duš,
 Največja dobrota vernih kristjanov,
 Najslajši živež naših duš,
 Moč slabih,
 Tolažba žalostnih,
 Pomoč zapuščenih,
 Popotnica teh, kateri v večnost gredó,
 Zastava večnega življenja,
 Bodi nam milostljiv, zanesi nam o Jezus!
 Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!
 Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Nevrednega prejemanja tega
 presvetega Zakramenta,
 Poželjenja mesa,
 Poželjenja oči,
 Prevzetnostni življenja,
 Vseh grešnih priložnostij in
 nevarnostij,

usmili se nas!

reši nas, o Jezus!

- Skrivnih skušnjav in zalezovanja
 hudobnega duha,
 Vseh nesreč,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Večne smrti,
 Z ljubeznijo, s katero si ta sv. Za-
 krament postavil,
 Z ljubeznijo, s katero si pri zadnji
 večerji svoje aposteljne obhajal
 Z ljubeznijo, s katero tudi nas s svo-
 jim presv. Rešnjim telesom živiš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem pre-
 svetem Zakramentu za nas da-
 ruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru
 Božji pravici zadostuješ,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim
 kristjanom zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu tolikanj ne-
 časti pretrpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje
 milosti tako usmiljeno na nas
 gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero nas tako do-
 brotljivo poslušáš,

reši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu tolikanj milost skazuješ, reši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu do konca sveta pri nas ostaneš, reši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,

Da nam zanesesh,

Da nam vse naše grehe odpustiš,

Da nas v živi veri v ta presveti

Zakrament potrdiš in obdržiš,

Da v naših srcih trdno zaupanje v

ta najsvetejši Zakrament obudiš,

Da v naših srcih gorečo ljubezen

do tega najsvetejšega Zakramenta

pomnožiš,

Da našo čast in pobožnost k temu

presvetemu Zakramentu pomno-

žiš in ohraniš,

Da nam milost daš, vselej z dobro pri-

pravo k Tvoji Božji mizi pristopiti,

Da nam sad tega presvetega Za-

kramenta obilno dodeliš,

Da resnično češčenje tega najča-

stitljivšega Zakramenta med nami

pomnožiš,

prosimo Te, usliši nas, o Jezus!

Da vso nečast od te najčastitljivše
 skrivnosti Božje zavaruješ in od-
 vrneš,
 Da svojo sveto cerkev vodiš in
 ohraniš,
 Da vsem, kateri v Té ne verujejo,
 luč prave vere dodeliš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,
 Da naša srca s svojim milostljivim
 obiskovanjem razveseliš in očistiš,
 Da nam vselej veselje nad tem pre-
 svetim Zakramentom v srce daš,
 Da vedno v nas ostaneš in mi v Tebi,
 Da nas ob koncu našega življenja
 s to nebeško popotnico previdiš
 in obveseliš,
 Da nas poslednji dan k večnemu
 življenju obudiš,
 Da vsem dušam večni mir in pokoj
 dodeliš,
 Da nas na sedeži svoje milosti do-
 brotno uslišiš,
 Jezus, Sin Božji,
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
 zanesi nam, o Jezus !

prosimo Te, usliši nas, o Jezus !

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
usliši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš. Češčena si Marija.

Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spomin svojih čudežev storil.

On je živež dal njim, kateri se njega boje.

Kruh z nebes si nam dodelil, ki vse razveseljenje v sebi ima.

S tvojega altarja, o Gospod! prejemamo

Kristusa, v katerem se duša in telo razveseljuje.

Molimo.

O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil; dodeli, Te prosimo, da svete skrivnosti Tvojega Telesa in Tvoje Kervi tako častimo, da sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in

kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

10. Molitev iz 33. psalma.

Kako mila, kako ljuba so mi tvoja prebivališča, o Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in koperni po Tebi da skoro omaguje.

Ti, o živi Bog, o vir življenja! bivaš tù pri nas, in le za nas; zato se širi moje serce in moje meso se veseli v živem Bogu. Ali je kje večja sreča, kakor noč in dan Boga imeti pri sebi, noč in dan bivati pri svojem Bogu?

Naj si išče in najde tica svoje zavetje in gerlica svoje gnjezdo, ker izvali svoje mladiče:

Jaz pa, o Gospod vojskinih trum! si zvolim Tvoje altarje v svoje zavetje, v svoje pribežališče. Saj tù najdem svojega Boga in Ga molim; tù najdem svojega Kralja, in se Mu poklonim; tù najdem svojega Očeta, in Ga serčno objamem! tù najdem svojega prijatla,

in Mu odkrijem svoje tožno srcé; tù najdem tudi klavni dar, in Ga darujem v zadostenje svojih grehov.

Blagor jim, kateri prebivajo v Tvoji hiši, o Gospod! katera je veličastniši, kakor kraljeva poslopja; tù je podoba svetih nebes, nebeški Jeruzalem. O pač blagor meni, ko bi mi bilo dano, vedno tù biti, vse dni svojega življenja preživeti v družini nebeških duhov, kateri zmiraj tukaj molijo Tebe, svojega Boga.

Blagor človeku, ki ima pomoč od Tebe, ki išče tolažila le pri Tebi, v svojem sercu si napravlja stopnice, po katerih se povzdiguje iz te solzne doline proti nebeški domovini, po kateri hrepeni, kjer vekomaj biti želi.

Začetnik in dajavec postave daje obilno svoj blagoslov njim, ki Ga iščejo v duhu in v resnici. Vedno močnejši prihajajo in stopajo od čednosti do čednosti, da bodo nekdam pripravni, gledati od obličja do obličja Kralja vseh kraljev, Boga edino pravega v bliščobi Njegovega veličastva, ki ga tukaj molijo le v zagrinjalu Njegovega poniževanja.

Oh, Gospod, Bog vojskinih trum! naj bom tudi jaz med temi srečnimi, med temi izvoljenimi! O Bog Izraelov, Bog Jakobov! usliši mojo molitev, in milostno poslušaj moje revne prošnje; moji zdihljeji naj Ti bodo ljubeznjivo kadilo, proti Tebi puhteče.

O nebeški Oče, vsegamogočni Bog! bodi nam varh, bodi nam bramba! Glej obličje svojega Maziljenca, glej svojega Sina; in poglej kam ga je pripravila Njegova ljubezen do nas, in kam Ga je pripeljalo hrepenenje, povikševati Tvojo čast!

Res, moj Bog! boljši je en sam dan pred Tvojim altarjem, kakor cela leta, kakor milijone let v hišah posvetnih, v nečimernem razveseljevanji. Spoznal sem njih prazno minljivost. Gorje mu, kdar je še navezan na nje!

Izvolil sem si, hrepenim biti v Tvojih svetih hišah najmanjši, tudi zaničevan. Ljubši mi je to revno stanovišče, kakor mogočna pohištva grešnikov; ljubši kakor vsi šotorji, vsa poslopja posvetnjakov.

Svet je krivica, nečimernost in laž. Bog pa, ki ga molim v Njegovih svetiščih, je Bog usmiljenja. Njegove besede so sveta resnica; Njegove obljube resnične in zveste. Tukaj nam deli svoje milosti, tam pa nam pripravlja večno veličastvo. Kaj hočem še več?

Hodimo toraj po poti pravice in nedolžnosti, in pravičnim in nedolžnim obljubljeni plačilo bo nekdam naš delež. O Bog vojskinih trum! srečen je tedaj človek, kateremu se studijo pozemeljske reči in edino le v Tebe zaupa. Tebi se toraj darujem, o Gospod! sprejmi milostno ta dar v čast, katero Ti skazati želim in vekomaj me ohrani.

Čast bodi Očetu i. t. d.

11. Prošnja za tiste, za katere smo posebno dolžni moliti.

Ne le za se, tudi še za druge Te moram prositi, o moj Bog! Akoravno nevreden, pa vendar v zaupanju na Tvojo neskončno milost, zlasti zdaj, ko

sem tako blizo Tebe, prosim Te za vse tiste za katere moliti me ljubezen veže, kateri so z menoj še posebno sklenjeni ali po veri, ali po natori.

Ker sem ud Tvoje svete katoliške cerkve, prosim Te najpred za njenega vidnega poglavarja, Tvojega namestnika, našega rimskega papeža I. I. Ohrani ga, o Gospod! oživljaj in osreči ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov. — Prosim tudi za našega škofa I. I., o Gospod! ohrani in obvaruj ga vsega hudega. — Prosim Te pa še dalje za vse druge Tvoje namestnike, za naše dušne pastirje, za svojega spovednika, za vse pridigarje, mašnike in vse cerkvene učenike. Gospod! daj jim svojo pomoč, da sebe in nas vse pripeljejo srečno skoz to nevarno, solzno dolino tje v našo pravo domovino, k Tebi v sveta nebesa. — Razlij svojega svetega Duha čez celo krščansko, apostoljsko cerkev, spreoberni vse krivoverce, pripelji v njo vse nejeverce, in tiste, ki so od svete cerkve ločeni, da bo le en hlev, ka-

kor je en sam višji pastir! Obvaruj vse pravoverne tiste nesrečne merzlotte do svetih reči, tistega zaničevanja in zasramovanja svetih resnic, katero zlasti današnji dan hoče okužiti vesoljni svet. Gospod! daj vsem vernim kristjanom gorečnost, da jim ljubezen do Tvojih svetih naukov, da v ponižnosti verujejo skrivnosti Tvojega razodenja in spolnujejo Tvoje zapovedi. Daj vsem grešnikom milost resničnega spreobrnjenja. — Posebno preserčno Te prosim za nedolžne. Oh, Gospod! Ti veš, koliko prežé pomaganci satanovi na njé, Ti veš, v koliko nevarnostih oni živé; Gospod! varuj jih; saj so mu lepotičje Tvoje svete cerkve. Ohrani tudi vse spokornike v vedni stanovitnosti, da srečno končajo svojo vojsko in krono nebeško dosežejo.

Ker sem pa tudi ud kerščanskega cesarstva, prosim Te ob enem za našega cesarja Frančiška Jožefa. Gospod! stori ga srečnega, in usliši nas v dan, ko Te zanj prosimo. Vodi, razsvetluj vso našo deželsko gosposko, da nas le na to nape-

ljuje, kar je k Tvoji Božji časti in nam vsem v zveličanje. — Še Te prosim za našo domačo deželo. Gospod! ne od-
 vzemi nam zavoljo naših pregreh luči
 svete vere; ne daj, da bi se kriva vera
 širila po naši deželi! ne pripusti nobenih
 razprtij med nami, temuč dodeli nam
 svojega Duha, da nas edini in vodi po
 poti kerščanske ljubezni v sveti raj.
 Gospod! posveti, zveličaj nas vse; tega
 Te prosim po Tvojem neskončnem usmi-
 ljenji, ki je edino upanje naše.

Se Te prosim, Gospod! za svoje
 stariše, brate in sestre, znance in pri-
 jatelje, sorodnike in dobrotnike, tudi
 za svoje sovražnike. Zedini nas vse z
 vezjo svoje čiste ljubezni, da spolnujejo
 natanko vse Tvoje zapovedi in Te
 nekdam v nebesih nad vse vekomaj hva-
 limo in častimo, slavimo in uživamo.

O Jezus! Ti naš srednik! ki si
 tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu
 resnično pričujoč, moje molitve bodo
 pri Tvojem nebeškem Očetu še le zaslu-
 ženje imele, če bodo zedinjene s Tvojim
 neskončnim zasluženjem, združene s

Tvojimi prošnjami; zato, o moj Jezus! prosi za me, prosi z menoj za me in za vse, za katere sem dolžan moliti. O da bi bila moja uboga duša, ki je bila tolikrat Tvoje stanovanje, sedež Tvojega neizmerjenega usmiljenja. Naj gre močni glas Tvoje Rešnje Krvi od tukaj, iz tega tabernakeljna, tje v nebesa pred sedež Božji, da mi zadobi milosti, za katere sem prosil za se in za vse druge. Amen, o Gospod! Amen.

Še nekaj imam na srcu, o Gospod! prosim Te za tiste, ki so v bližnji nevarnosti, zgubiti svojo dušo; prosim Te prav presrčno za trdovratne grešnike, kateri za nobene opomine nič ne marajo. O Gospod! zavoljo svojega svetega Imena se jih usmili, ne zapusti, ne zavrzi jih! Cena Tvoje Krvi so. In ako ni drugače, tukaj jih raji tepi, da le rešiš njih uboge duše! Gospod! posebno Ti priporočam té

12. Molitev za ude te bratovščine.

Ako že za druge molim, o moj Bog! moram še tudi posebej prositi za nje, s katerimi sem sklenjen v ti lepi bratovščini. Ker smo se zedinili, da bi Tebe, o večni Bog! častili in vedno molili v tem najlepšem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni, da bi Tvojo čast z lepšanjem Tvojih svetih tempeljnov povikševali, o tedaj se pač spodobi, da so tudi naše molitve nekako zedinjene, da tudi po duhovno združeni drug drugemu pomagamo, povikševati Tvojo čast in slavo. Prosim Te toraj, o Gospod! za vse ude naše lepe bratovščine, kakor tudi za se; skaži nam obilno svojo milost, dodeli nam potrebnih milostij; zlasti to milost, da Te vselej vredno častimo in molimo, kadarkoli se znajdemo pred Tvojimi oltarji, da ne bomo nikoli pešali v Tvoji službi, temuč da bomo vedno vneti za Tvojo čast; potem Te prosim, dodeli nam milost, da se vsega greha skrbno varujemo, svoje srce posvetnim nečimernostim vedno bolj od-

tegujemo, da vse britkosti in težave voljno prenašamo, Tvojo voljo v vsem na tanko spolnujemo, da se v vsem Tvoji previdnosti radi podvržemo, najbolj pa, o Gospod! prosim Te, daj nam vsem, da Te zares čez vse ljubimo!

Oh, kolika sreča za me! ker sem sklenjen s tolikimi svetimi dušami, ter sem deležen vsih njihovih molitev in zasluženj! O moj Bog! kadar so tukaj pred Teboj, molijo Te, in tako presrčno, tako pobožno Te molijo, da so v Tebe vsi zamišljeni; oh, jaz pa sem v pričo Tebe tako mlačen, tako raztresen, tako nepopolnoma. Upam pa, o Gospod! da njih gorečnost bode nadomestila mojo mlačnost, mojo nepopolnost. Saj tudi za me molijo, upam, da lepši, kakor jaz. Razlij tedaj, o Gospod! svoje milosti čez nas vse, ker smo tukaj na zemlji združeni pred Tvojimi oltarji, da bomo tudi združeni nekdam tam v naročji Tvojega veličastva, vekomaj Te od obličja do obličja molili in častili. Amen.

13. Za duše v vicaĥ.

129. psalm.

Iz globočine vpijem k Tebi, o Gospod! — Gospod, usliši moj glas! Naj poslušajo Tvoja ušesa glas moje prošnje. — Gospod! ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod! — Toda, pri Tebi je sprava, in zavoljo Tvoje postave čakam Tebe, o Gospod! — Moja duša čaka Njegove besede, moja duša v Gospoda upa. — Od jutranje straže do noči naj Izrael v Gospoda upa. — Ker pri Gospodu je usmiljenje; in pri Njem obilno odrešenje. — In On bo rešil Izrael vseh njegovih hudobij. — O Gospod! daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Gospod! usmili se jih, ki tolikanj hrepene po Tvojem obličji; prizanesi jim in reši jih iz ponočne temote! Zlasti Te prosim za duše mojih ranjciĥ sorodnikov, dobrotnikov, znancev in prijateljev, in za vse tiste duše, za katere sem dolžan moliti, za katere moliti je Tebi naj-

bolj dopadljivo. In za to, o moj Bog! darujem Ti za uboge, duše v vicah po Marijinih rokah vsa svoja zadostivna dela in tudi vse dobro, kar bi drugi meni v življenji ali še po smrti storili, zedinjena z zasluženjem Jezusa Kristusa, Marije prečiste Device in vsih Tvojih svetnikov. Amen.

(Za to obljubo, ki se imenuje: „Veliksrčna ljubezen do ubogih duš v vicah,“ so papež Pij IX. 20. list. 1854 podelili te-le odpustke: 1. Vselej, kadar se vredno sveti Zakramenti prejmejo, popolnoma odpustek za duše v vicah. 2. Vsak ponedeljek (ponedeljek je še posebej dušam v vicah posvečen) tudi popolnoma odpustek, kdor pobožno sv. mašo sliši, še celo, ako bi ne mogel v ponedeljek biti pri sv. maši, vdeležiti se tega more tudi v nedeljo. Se vé, da mora biti v stanu milosti Božje in navadne molitve za odpustke opravi. 3. Kdor to obljubo stori, mora vse odpustke, kakoršne bratovščine koli, za duše v vicah obrniti.

14. Srčni zdihljeji pred Jezusom v najsvetejšem Zakramentu.

1. Kako svet, kako veličasten je ta kraj! Hiša božja je in vrata nebeška. Angelji Gospodovi molijo tukaj svojega Boga.

2. O Božji Zveličar! ki si tukaj pričujoč, milostno se ozri name! Ti veš uboštvo moje duše, Ti vidiš revščino mojega srca; oh, očisti, posveti me, vleci me, naveži me vsega na-se!

3. O da bi moj jezik vedno in le Gospoda častil, in nikdar ne odjenjal slaviti Ga v tempeljnih Njegovih!

4. Tvoje prebivališče, o Gospod vojskinih trum! naj razveseljuje moje srce. O kako prijetno, kako ljubeznjivo, kako lepo je tukaj pri Tebi! Moja duša vedno sem hrepeni.

5. Sto in stokrat hvala naj Ti bo, o Gospod! za ta veliki čudež Tvoje ljubezni!

6. Angelji Božji! zedinite se z menoj, ali prav za prav, pripustite,

naj se jaz vam pridružim, da združeno
častimo svojega Boga!

7. O vé vsa ljudstva vesoljnega
svetá, pridite in molite svojega tako
dobrega Boga!

8. Moj Bog! Ti si moj Odreše-
nik, moj Zveličar, moj Varh, moj To-
lažnik in moje vse. Kaj hočem še is-
kati na svetu, kadar sem pri Tebi!

9. Gospod za Tvojo hišo gorim,
in ker vem, kako si tudi tukaj zani-
ševan, to neizrečeno žali moje srce.

10. Zakaj mi vendar ni mogoče,
pripeljati le-sem vseh človeških serc,
postaviti jih pred Tebe, da bi jih vnel
z ognjem svoje nebeške ljubezni! Res,
svoje srce Ti darujem; o Gospod! naj
neprenehoma gori v tem ognji Tvoje
ljubezni!

11. Jezusovemu Imenu naj se pri-
pogujejo vsa kolena v nebesih, na zemlji
in pod zemljo!

12. O sveti Bog! Ali Te smem
res pogledati, jaz zavržena hudobna
stvar! — Oh, ne le privoliš, celo vabiš
me. Ali smem biti tako nehvaležen,

da bi Te ne poslušal in ne prišel k Tebi?

13. Moj Bog, moje vse! zakaj nimam srca, ki bi bilo Tebe vredno? — Vendar, če še tako ubogo in revno, vendar Ti ga darujem! stori ga Tebe vrednega.

14. Ves sem Tvoj, ljubi moj! in Ti ves moj! Kaj iščem še drugega na zemlji?

15. Kdo? kaj me bo ločilo od Tvoje ljubezni! — Res, nič ne! ne britkost, ne težave, ne lakota, ne meč, ne trpljenje, ne smrt, nič me ne bo ločilo od Tebe, Bog mojega srca!

16. Vse stvari preidejo, vse posvetno je minljivo, le Ti vekomaj ostaneš. Na koga bom navezaval svoje srce tu na zemlji? saj bom mogel vse zapustiti.

17. Sveto pismo pravi: Dnevi človekovi so kratki; meni se pa moji dolgi zdé. Kdaj bom končal tek svoje revščine, da se sklenem s svojim Bogom tam v pravi domovini, v nebesih.

18. Ako mi britkost napolnjuje srce, zakaj bi ne pil keliha, ki mi ga pošlje moj Bog; saj je vendar Njegov Sin veliko britkejšega pil za moje zveličanje?

19. Stori z menoj, o Gospod! kar Ti je ljubo; poljubiti hočem roko katera me tepe; k Bogu, svojemu tolažniku, se bom zatekel; pri Njegovih oltarjih bom vselej pomoč najdel.

20. O kako dobro je, zaupati na Boga! On je pribežališče ubogim, tolažilo žalostnim.

21. Dobri, dobrotljivi, usmiljeni Bog se imenuje. Kolikanj dobrot nam skazuje! kako potrpežljiv je z nami! kako rad nam odpusti! kako željno nas sprejme!

22. O moj Bog! pred Teboj ponižno klečim. Spoznam v britkosti vse pregreške svojega življenja. Preljubi zdravnik, oh! ozdravi vendar mojo bolno dušo; reci le eno besedo, in ozdravljena bo.

23. O Gospod! kaj je vendar človek, da se mu Ti razodevaš; da se

celo z njim milostno skleneš. V sve-
tišče svoje ga pelješ in tam ga pre-
obliješ z nebeškimi razveseljevanji.

24. O duša moja! ko bi kdaj
zapustila Gospoda, svojega Boga, kako
bi bila vendar nehvaležna! kako pa
tudi nesrečna! Ali bi bil pač pekel
dosti hud za te?

25. Rekel sem, in pri tem ostanem:
Od zdaj za naprej se hočem vsega dati
svojemu Bogu. Gospod! daj, da bo ta
moj sklep tako dolg, kakor dolgo bo
mojo življenje!

26. Bodi mi pomočnik, bodi mi
varh v vsem boju, ki me še čaka! Oh,
kaj premorem sam? Žalostna me le
preveč tega uči lastna skušnja.

27. Nebeški zveličar! zveličaj mojo
dušo, za katero si vso svojo Kri prelil,
in katero si tolikrat s svojim presvetim
Telesom nasitil.

28. O vsegamogočni Bog! z da-
ritvijo Tvojega Sina želim skleniti da-
rovanje samega sebe: naj Ti bo zato
dopadljiv moj dar!

29. O blagor meni, o moj Bog! da sem tu! Zakaj ne morem zmiraj tu biti! zakaj ne morem tu umreti iz ljubezni do Tebe?

30. O Jezus, usmili se me! — O Jezus, sliši me! — O Jezus, usliši me!

15. Sklep te ure.

Preden se ločim od Tebe, o moj Bog! prosim Te, odpusti mi vse razmišljenosti, vso mlačnost, in vse druge pregreške, katerih sem se vdeležil to uro pri Tebi. Grem sicer zdaj od tod; pa moje srce naj tu ostane; napolni je s svojo milostjo, s svojo ljubeznijo. Ne grem pa pred od tod, da me še blagosloviš. Prosim Te, blagoslovi me za zdaj, za vselej, za celo moje življenje, da zanaprej živim le za Te! Amen.

Moj Bog in moj Zveličar! ki si ta najsvetejši Zakrament postavil, da bi potolažil z našimi grehi svojega razžaljenega Očeta; oh! molim Te v ti presveti skrivnosti, ter Ti ponižno še enkrat

darujem to uro, ki sem jo v Tvoje počastenje odločil. Posveti jo, o Gospod! in sprejmi jo za me in za vse, za katere sem Te prosil v tem srečnem trenutku. Vnemi moje srce z ognjem svoje ljubezni, da bo vedno v tem ognju gorelo. Amen. O Gospod! Amen.

16. Zdihljeji k Materi Božji.

Presveta in prečista Devica Marija, preljubeznjiva moja Mati! jaz med vsemi grešniki najrevnejši, danes k Tebi pribežim; saj Ti si Mati mojega Zveličarja, kralja nebes in zemlje, najmogočnejša pomočnica za Bogom, upanje in pribežališče vseh grešnikov! — Pred Teboj, o visoka Kraljica! priklonim se s ponižnim počesčenjem, ter Te prisrčno zahvalim za tolikanj milostij in dobrot, ki si mi jih že dozdej sprosila od Boga; posebno pa, ker si mi tolikrat s svojo mogočno prošnjo obvarovala peklenškega ognja, katerega sem s svojimi velikimi grehi že tolikrat zaslužil. — Ljubim

Te, o preljubeznjiva Mati in Gospa! in iz čiste ljubezni do Tebe sklenem za trdno, Tebi zmiraj in vselej zvesto služiti, in kolikor bom premogel, tudi druge napeljevati, da Te ljubijo in Tebi služijo. Za Jezusom, Tvojim ljubim Sinom stavim vse svoje upanje na Te, in s Tvojo pomočjo upam tudi zadobiti večno svoje zveličanje. Vzemi me v število svojih služabnikov, o Mati milosti Božje, in ohrani me vedno v svojem mogočnem varstvu. Ker vem, da vse premoreš pri Bogu, zato zdihujem in milo kličem k Tebi: Reši me vseh skušnjav, ali pa mi saj sprosi potrebne moči, da jih morem premagovati do konca svojega življenja. Od Tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa, upam pa tudi, da bom s Tvojo pomočjo srečno sklenil svoje življenje. O moja preljubeznjiva Mati! pri Tvoji veliki ljubezni do Boga Te prosim, stoj mi vedno na strani, zlasti pa v moji zadnji uri, ko bo šlo za moje večno zveličanje. Nikar me ne zapusti, dokler me ne vidiš med zvoljenimi tam v nebesih. Tam Te bom

častil, tam bom Tvojemu usmiljenju
večno slavo prepeval. Tako upam, tako
naj tudi bo! Amen. (Sv. Ligvori.)

Spomni se, o premila Devica Ma-
rija! da se še nikoli ni slišalo, da bi
bil kdo kdaj od Tebe zapuščen, ki se
je k Tebi zatekal, Tvoji prošnji se pri-
poročal in Tebe pomoči prosil. S tem
zaupanjem napolnjen, pribežim k Tebi,
o devic Devica in Mati Jezusa Kristusa!
K Tebi pridem, k Tebi hitim in kakor
grešnik zdihovaje in trepetaje pred Teboj
stojim. O Ti Kraljica zemlje in Mati
večne Besede! ne zavrzi moje prošnje;
temuč poslušaj me dobrotljivo, in usliši
me reveža, ki iz te solzne doline pri
Tebi pomoči iščem. Pomagaj mi v po-
trebah, zdaj in vselej, posebno o smrtni
uri, o dobrotljiva, o milostljiva, o sladka
Devica Marija! Amen. (Sv. Bernard.)

O Marija! Ti nas blagoslovi s
svojim preljubim Detetom Jezusom Kri-
stusom! pred vsem hudim nas obvaruj,
pred naglo in neprevideno smrtjo, pred
smrtnim grehom! — Češčeno bodi sveto
in sladko ime: Jezus, Marija in sv.

Jožef! — Češčena bodi vsa nebeška družba zdaj in vselej in na vse večne čase! Amen.

Po svojem devištvu in čistim spočetji, o Devica! očisti naše duše, naša srca. Amen.

„Bodi češčen in hvaljen vsaki čas —
Najsvetejši in Božji Zakrament!“
Amen.

